

Állok a zebránál háromnegyedes fürdőgatyában, piros esőköpenyben, tömött hátzissákkal. Szeptember első kedde van, a bringámat leraktam a hátam mögötti szervizbe, alkatrészcserekre, a kalandos nyári műszak után.

Gyalog megyek vissza most, vonattal, a Városba. A szemben lévő park mellett apró vasútállomás. Két vágány, de csak egy üzemel, a sínek mellett főút. Nemrég felújított, festett, friss táblákkal, tegek még alig. Jegyeladás nincs. Belesek a forgalmi irodába, egy asztal, egy szék, takaros. Egy nő ablakot mos. Ők mossák az ablakaikat a munkahelyükön? Végül is idő van. Vonat félóránként. Leülök a padra. Meglátom a táblát a szemközti kertben. Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár. Ugyanolyan kockaház, mint nagyanyámé. Félig elvadult kert. Barnára rozsdált, oldszkúl bringatároló egység a kertkapu mögött, a kis járdánál. Hirtelen elfog a vágy, hogy ebben a könyvtárban legyen alkalmazott. Tegyek-vegyek a pultr mögött, tintával írjam az olvasójegyeket, beszélgessek a betérő öregekkel, és közben kihozzam az internetből, ami az időbe még belefér. Lehet, engednének egy kis veteményest is. A könyvtár mellett vegyszersárga középület. A lifegő évfordulós dekorációból itélve, művház. Ekkor hirtelen megértem: Pestszentimre központjában ülök. Egy faluban vagyok, amit anektált a Város, ráborul az urbanizmus hordaléka, mégsem változik. Ahhoz valamit csinálni kell, de itt csak történnek a dolgok.

Sörhasú hobó jön át a síneken. Selyemszerű inge bíbor alapú, örvénylő, színes mintákkal ékes. A köldöke fölött V alakban szétnylik, szabadon hagyja barnára sült mellkasát. A gomboknak, úgy tűnik, nyoma veszett már. Őszes hajcsomói hátul dzsigolósan, kissé megnövesztve. Bal karján ezüstlánc, jobbában mocskos aldís zsák. Jobb időkhöz szokott figurának tűnik. Olyan, mint egy lecsúszott autódíler, aki az utolsó Opel Astra féltengelyig hitt az üzletében, aztán átléptek rajta a 10-es évek. Az ég mattszürke, a hártavékony felhőzetten átszűrődik a kora őszi, dekoncentrált és demotivált verőfény. Balra nézek, a sínpár nyílegyenesen halad és vesz bele a szürkén fénylő végtelenbe. A végtelen valahol Gyálon van.

Jobbról jön a forgalmista. Szögletes, hegyes, őszinte arc. A vasút tele van ilyen alakokkal. Hófehér az inge, alatta atlétatrikó. Lefogadom, kincstári. Nyugodt, lendületes, de sietség nélküli léptekkel közelít szolgálati helyéhez. Nem vitás, ki a főnök itt, a pestszentimrei vasútállomáson. A parkhoz tartozó padok mellett posztoló hajléktalanok nem vonják ezt kétségbe. Belép a forgalmista, és nemsokára kijön a takker. Dehogyan csinálják maguk. Megvan rá az ember, nyilván közbeszerzett. Már át is öltözött, decens, hatvanas néni. Kis cekkereivel a Város az új takarítanivalók felé indul.

A Város horizontja egybefüggő szürkeség. Budán akár eshet is.

Ekkor leül mellém a padra a Nyár. A Városból jöhetett. Aztán mellé telepszik az Ősz. Ő egyébként valószínűleg eddig is itt volt, csak nem vettem észre.

– Na, mi volt idén? – kérdezi az Ősz.

– Semmi különös – válaszol a Nyár.

Szürke füst bodorodik az állomásépület sarka mögül. Elfog a vágy, hogy elszívjam a nyár utolsó cigarettáját. Aprót keresek, bár sosem fogadja el senki, amikor cigit tarhálók. Elindulok, belesek a sarok mögé, majd gyorsan visszahúzódok. A selyem-inges hobó dekkel ott egy fa árnyékában, a szabvány vasúti kőkerítés mellett.

Tőle nem kell cigi. Biztos csak sodort van neki, és valamiért tolkodónak is érezném, hogy tőle kérjek.

Visszaülök a padra, a Nyár meg az Ősz mellé, egykedvűen nézik a városszéli tájat. A Nyár szája sarkában a leadott műszak megkönnyebbülésének mosoly bujkál, az Ősz sem feszült, de nincs is feldobva. Koromfekete Tesla S suhan el az úton a Város felé a gyérnél sűrűbb, a sűrűnél gyérebb forgalomban. A járdán idősödő, görnyedt férfi kocsit tol. Benne tisztességben megöszült rongycsomóra emlékeztető alak. Öngyújtó jellegzetes kattánását hallom, fülelek, követi-e koppanás az asztallapon, de nem. Lehetett akár egy golyóstoll is. Azért ellépek a forgalmi iroda ajtaja előtt, a forgalmista keze éppen eltűnik az asztal mögött, de még meglátom

benne a szivarkát. Leírok egy kört, és a harminc forinttal a kezemben megállok a küszöbön.

– Jó napot, elnézést, kérhetek a szivarjaiból egyet?

Bólogat, és nyújtja a dobozt, engedélyt kérek a belépésre – mivel szigorúan tiltja idegenek belépését a felirat, márpedig én Pestszentimrén biztosan idegennek számítok –, amit megad. A pénzt ő sem fogadja el.

– Erős és bűdös – summázza a rám váró élményt. Talán látja rajtam, úri gyerek vagyok, fürdőgatyá ide vagy oda. Megnézem a piros-fehér, negyven évvel ezelőtti betűkkel nyomott dobozt, a dohánytermék a Sláger márkanevet viseli. Egy pillanatra elidőzik tekintetem a hét-nyolc évtizedesnek tűnő, de makulátlan analóg konzolon, amin lámpák és számlapok jelzik a helyzet komolyságát. Gyorsan elkapom a tekintetem, mielőtt bármit leolvasnék, mintha ösztönösen tartaná attól, hogy illetéktelenül forgalmi információk birtokába jutok.

– Szép az irodája – mondom kedélyesen, bár nem viccből gondolom.

– Marhára – válaszol tömören a forgalmista. Kimegyek a fénybe, ami ezek szerint most vált nyáriból őszi. Lassan elsétálok a sárga kavicsos peronon, az ötméteres előírt távot is messze elhagyva. Széles betoncsövek állnak ki a földből, bennük felgyűlt esővíz és szemét. Mögöttük a selyeminges igazítja vissza szürke öltöny nadrágját a húgyozási procedúra utolsó fázisaként. Továbbmegyek, aztán bámulom a végtelent, Gyál irányában. Befut a Városból jövő vonat, szinte hangtalanul. Vörös-fehér torpedóteste maga a hi-tech anakronizmus a pestszentimrei délelőttben. Felszáll egy-két utas, felszáll rá a Nyár is. Hosszú útra indul, de sok ideje is van. Decemberben ráér átérni Ausztráliába. Különös, hogy ehhez útba ejti Gyált. Visszanéz az Őszre a vonatajtóból, kacsint egyet. Még jobban hátrásodik az ég. Kellemtelen lenne újra a Napra nézni, már ha valaki arra akarna nézni. Enyhén éget, mint egy lakótelepen töltött kánikulai délután homályos emléke. Az ég színe visszanyer némi kékességet. Leveszem az esőkabátom. A kaller útnak indítja a vonatot.

Visszasétálok a betoncsövekhez. A selyeminges eltűnt. Fiatal gyík mászik körbe a betoncső karimáján, élvezve a mai nap első sugarait. Háromfős, otthonkás, tréningnadrágos csoport diskurál a peronon, helyieknek tűnnek, rutinosak, időre jöttek, átlagéletkoruk ötvennyolc, az intervallum úgy három évtized, beszédük felvette már azt a kattogó, enyhén felhúzott hangmagasságú jelleget, amit órákig tudnak zavartalanul tartani, és amin az örömhír is panasznak hallatszik. Arrébb megyek, hogy értelmezési távolságon kívül maradjanak, ne vigyem magammal semmilyen szerű történetüket most. Jó ez a hangulat itt az állomáson narráció nélkül is. Megjön az én torpedótestű járatom, felszállok, kigurulunk. A forgalmista az irodája küszöbéről ki sem lép, de fejére felkerült a szép, piros sapka, ez kölcsönöz hivatalos jelleget annak, hogy ott áll.

Az Ősz eltűnt a padról, valszeg felszállt ő is a vonatomra. Együtt megyünk vissza, a Város felé, a többi utassal, intézni az intéznievalóinkat. Gyál felett szürkésfehéren ragyog az ég.